

חבית

שבועון קבוצת יבנה

כ"ח באדר תשפ"א - (12.3.21)

דגם המשכן בכפר מימון

פר' ויקהל-פקודי שבת החודש

כניסת השבת - 17:24 צאת השבת - 18:24

1448

שתמלא את זמנם בעשייה וביצירה - מעין "ריפוי בעיסוק" לאומי.

אולם הרווח הגדול יותר שטמון במלאכת בניית המשכן היה הפיכתו של עם ישראל מאספסוף פרוע לקבוצה מלוכדת בעלת תחושה של זהות ושל ייעוד. בני ישראל נתנו מנדבת ליבם את רכושם, את זמנם ואת כשרונותיהם לטובת הצלחת המיזם המשותף של בניית משכן.

בני ישראל אכן השתנו, לא על ידי נס, אלא בכח מאמציהם בלבד! לאור דברים אלו ניתן כעת להבין שספר שמות הוא סיפור על תהליך שבו מעביר אלוקים בהדרגה את המושכות אלינו - בני האדם. הספר שנפתח בהצגת הניסים הגדולים בהיסטוריה - עשרת המכות וקריעת ים סוף, בוחר להסתיים דווקא בפרוייקט האנושי הגדול מכולם - בניית המשכן. כאילו כדי לרמוז לנו שמה שאנחנו עושים הוא

המשנה אותנו ולא מה שעושים עבורנו. עושים הוא המשנה אותנו ולא מה שעושים עבורנו.

מערכת פרשיות המשכן ועבודתו - תרומה, תצווה, ויקהל ופקודי, היא למעשה תרשים ארוך, סכמטי ומדויק להפליא של מלאכת בניית המשכן.

השאלה המרכזית שעולה בהקשר הזה היא מדוע סיפור שאפשר לקצר לכמה פסקאות פשוטות תופס בסופו של דבר כמעט חצי מספר שמות? מדוע צריכים אנו לשמוע את כל פרטי הפרטים של ציווי אלוקים היורד לרזולוציות כל כך קטנות של המידות המתמטיות המדויקות של חומרי הגלם ושל כלי המשכן ואח"כ לשמוע שוב מהתחלה את קיום הציווי בפועל המתחקה אחר אותן הוראות בדיוק, ולא די לנו בידיעה שבני ישראל עשו ככל אשר ציוו אותם אלוקים?

הרב **יונתן זקס** מציע פתרון מעניין. פרשיות המשכן, על אף שנראות כמנותקות מעט מן הרצף הסיפורי של ספר שמות, מהוות למעשה את שיאו וגדלותו של עם ישראל. לאחר הדרדור המוסרי שהוביל לחטא העגל זקוקים היו בני ישראל לתעסוקה רצינית

”ואני תפילתי לך ...”

שבת פר' ויקהל-פקודי (שבת החודש)

17:24 - הדלקת נרות. תפילת מנחה - רבע שעה אחרי הדלקת נרות.

08:30, 06:30 – מניינים ראשון ושני בבית הכנסת.

10:30 - שיעור של נחמיה רפל בבית הכנסת.

ובנוסף – **במניינים השכונתיים הבאים** (לו"ז בתיאום עם אחראי המניינים):

מערבי - רון ברטוב – **בשכונה.**

מרכזי - עידו עפרוני – **בשכונה.**

מזרחי - צביקי טסלר - **בערב בבית סביון, בבוקר בבית הכנסת.**

צעירים - אחיעד מובשוביץ – **בשכונה.**

13:00 - מנחה

17:00 - מנחה

יציאת השבת: 18:24

21:00 – אספת חברים בזום

שבת שלום !

תפילת מנחה בימות החול
בשעה 17:40 (לבעלי תו ירוק).

חלף טוב!!

* ליהודית עוזרי להולדת הנינה, נכדה לאיתן ומרגלית, בת לנועם וירדנה.

* ליעקב ומרים וכמן לבת המצווה של אילה וכמן, בתם של חיים ואלישבע.

* לנועם ושרית פישביין לבת המצווה של הדס, לסבא וסבתא רמי ואפרת עפרוני ולכל

המשפחה.

חנה הראל איננה / יסכה כוכבא

תקופה מסוימת עבדתי יחד עם חנה בפעוטון, וחוויתי חוויה דומה של הבנה של הפעוט וצרכיו. ויחד עם זה, היא הבינה גם את הקשיים של הנשים שעבדו איתה. ממרומי גילה וניסיונה בילדים, גם מגידול הילדים שלה, היא ידעה להמליץ על דרכים להתמודדות עם קשיים שונים. דא עקא, זכור לי גם שהיה לה מאד קשה לעבור ימי עבודה "לחוצים", בהם היו חסרות חברות לצוות, עקב מחלה או תוכניות אישיות. שעות רבות הושקעו בארגון יום העבודה, וכואב לי להיזכר במתחים האלה.

לעיתים היינו סועדות ארוחת בוקר באותו שולחן בחדר האוכל. (היה פעם דבר כזה...). בהזדמנויות אלה, חנה הייתה אשת שיחה, וזכיתי לשמוע ממנה כמה וכמה עצות טובות, שנבעו מהתבוננות שלה בחברים ובעיקר בחברות, ובהתייחסות לקשיי הגיל השלישי. כך היה גם בנושא טיפולי הפדיקור, מקצוע בו התמחתה בשנים מאוחרות יותר. זו הייתה חנה ז"ל עבורי.

הזכרונות מציפים אותי: אני אמא לבני השלישי. מביאה אותו בגיל 5 שבועות, כפי שהיה אז הנוהל, ואני מוצאת את עצמי במקום שונה מזה שהכרתי קודם, ממש בועה בנוף שלנו: בבית התינוקות שחנה ניהלה, היה מותר ואף רצוי להכניס למרפסת את עגלת התינוק, אליה הוא ייכנס מדי פעם, כאשר יתקשה לישון. חנה והמטפלות יושבות עם התינוקות הערים על הרצפה, משחקות ומדברות איתם, לעיתים קרובות אף מחזיקות את הינוקא. חנה לא מרשה לעשות "סידורים" או "ניקיונות" כאשר הילדים ערים. יותר חשוב להיות עם הילדים. לנקות אפשר אחר כך... בדרך הטבע יש ילדים עלזים ושמחים ויש פחות רגועים: חנה משקיעה את כל מה שאפשר דווקא בהם, עמלה להרגיע, ומסבירה שוב ושוב לכולנו איך מרגיש הקטנטן שרק נפרד מהרחם.

אם זיכרוני אינו מטעני, הייתה זו חנה שהכניסה את הנוהל של יומני העבודה, בהם נכתבו מדי יום, על ידי האמהות ועל ידי המטפלות, המון פרטים חיוניים: איך עבר על הקטנצ'יק הלילה, מתי אמא האכילה וכמה, מתי התעורר, מתי נרדם, ואפילו מתי עשה "בבה"... דיווחים על שקילות ועל טיפולים שונים. יש לזכור שבאותן שנים, תקופת בית התינוקות התחילה הרבה יותר מוקדם.

המטפלת היתה אוטוריטה חשובה מאד, וזאת שהציגה את התינוק החולה לפני הרופא. בהמשך חיכתה גם ההלנה המשותפת, בסביבות גיל 8 חודשים.

לעציון הראל

ולכל המשפחה

תנחומים

עם פטירת אמך

חנה הראל ז"ל

בית קבוצת יבנה

מבצע ניקוי הקיבוץ

ביום שלישי, ג' בניסן, 16.3.21 בשעה 17:00

נצא כולנו לרחבי הקיבוץ לניקוי החצרות, הדשאים

והמגרשים לקראת חג הפסח.

כל משפחה תקבל מבעוד מועד את אזור האחריות שלה בפתק

בתא הדואר.

(חלוקת ארטיקים לסיום, ברחבת חדר האוכל, כמיטב המסורת)

כולם מוזמנים!!

סיון לנג

והנה אבד המזמור לעד! / רמי עפרוני

[עוד פעם אחת ביאליק ודי ודי ...]

תמימה, כהספד מר על משורר, שמחמת מותו ללא עת לא הצליח להספיק ולמצות את מירב יצירתו. בנוסח הראשון של השיר הוא הקדישו "לזכר פ." וכאן היו כולם תמימי דעים בסברה שהייתה המקובלת, שהשיר הוקדש לידידו הסופר מ.ז. פיירברג,

בן דורו של ביאליק. כאשר כינס את שיריו ובתוכם "אחרי מותי", שינה את ההקדשה "לזכר נ.", ואז היה מקובל לפרש ש-ג הוא רמז לשמו שלו, "נחמן", דא עקא "נחמן" היה גם שמו של הגיבור בספרו המפורסם ביותר של פיירברג "לאן". כך שהוויכוח טרם הסתיים עד ימינו שלנו.

החידה טרם נפתרה גם לאחר שלחובר (חוקר ספרות בן זמננו) הפנה את תשומת הלב לקשר שבין "לקראת מותי", לבין שיר אחר ביידיש שראה אור ממש באותו חודש:

"כוולט געווען א ועלן ויסען, (מתחשק לי לדעת)
וי ועט זיין מיין טויט" (איך יהיה מותי).

אם כך, שני שירי פרידה מן החיים, באותה שנה, באותו חודש, מפרי עטו של משורר צעיר, מצליח ומבטיח? כל זאת, 20 שנה לפני עלייתו ארצה. הוא עוד הספיק לעזוב את ורשה ולעבור לאודסה, בה חזה מקרוב במרד המלחים הסובייטים על המשחתת "פוטיומקיין" והיה תחת הפגזים שהונחתו על אודסה כחלק מאירועי המהפיכה הראשונה ברוסיה, בעוד הוא מסיים את כתיבת

ביום ר"ח בשבט חל יום הזיכרון לפטירתה של שולה, אשת נעוריי, אם שבט העפרונים. עלינו השנה לקברה במתכונת קורונית מצומצמת, ואז נפגשנו שוב באותן ארבע מילים מתוך שירו של ח.נ. ביאליק "אחרי מותי", אותן חקקנו על מצבתה: ... ושירת חייה באמצע נפסקה ...

שירו זה, המוגש לקורא לכאורה כזוואת המשורר: "אחרי מותי סיפדו ככה לי", מעורר כמה שאלות ותהיות. השיר נתחבר ופורסם בעיתון הוורשאי "הצופה" בתחילת שנת תרס"ד (פברואר 1904), כאשר לביאליק מלאו 31 שנים. באותה שנה קיבל הזמנה לעלות לארץ ישראל כמורה

בבית ספר חקלאי שעמדו להקים למען יתומי פוגרום קישנוב. ביאליק דחה את ההצעה ועבר לוורשה לערוך את מדור הספרות היפה בירחון האידי-עברי "השילוח".

אותה שנה הייתה שנה פוריה מאד מבחינתו. הוא טיפח סופרים ומשוררים, החל לעבוד עם עמיתו, רבניצקי, על קובץ מאגדות חז"ל לילדים, שהה בקראקוב להדפסת שני ספרי שירה משלו, החל בכתיבת פירושו למשנה ועוד כהנה וכהנה.

ולפתע הוא מפרסם ברבים מעין זוואה? הוא פותח בפירוש: **"אחרי מותי סיפדו ככה לי"**. למרבית הפלא הוא מקדיש את השיר "לזכר N". חוקרים ופרשנים הציעו פרשנות

באופן אישי, עסק ישירות בביקוח על עיצובה והדפסתה, הייתה פרי יצירתו של גרפיקאי וצייר יהודי, האמן יוסף בודקו, שחי ופעל בברלין באותה עת. מבקרי אמנות שניתחו את מקורות ציוריו ואיוריו של בודקו מצאו זיקה ברורה למסורת האמנות היהודית העממית, ולעיצוב ועיטור כתבי יד יהודיים מימי הביניים ועידן הרנסאנס. ביאליק עצמו חי ופעל בתל אביב בסה"כ 10(!) שנים. משנת 1924 והוא בן 51, ועד לפטירתו בשנת 1934 והוא בן 61 ... ועל כל מרחב פעילותו ב-10 שנים אלה – אידך זיל גמור!

ואתאהב בסופה / רעיה זלקינד

על ספרה של נגה רפל, על גידול ילדה מיוחדת

שעליה נגה כתבה את הספר, היא אחותו של איתמר, הידוע אצלנו בבית בשם "רפל", שהיה ועדיין, חבר טוב של אחי הקטן. ורגע, בעצם, רעות שהחברות שלי היו הולכות אליה בשבתות לפעמים, שהן קראו לה רעו – כי היא לא הייתה הוגה את סופי המילים, זאת אותה אחת.

נגה מספרת את הסיפור שלה, של רעות, של כל המשפחה ושל כל האדוות המשתנות סביב ילדה אחת, מיוחדת. מהלידה, הדרך המפחידה עד האבחון, ומהאבחון, על החיים לצד, עם, בתוך. על החיפוש אחרי מקום שיתאים ויכיל. הכתיבה חשופה ומרגשת, ומאפשרת לרגע להרגיש כאילו גם את בתוך הסיפור באיזה אופן, ואולי יותר חשוב מכל אלה, מעבירה את ההבנה שלעולם לא נבין את הקושי, המורכבות, האהבה והסופה.

"מגילת האש". בסופה של אותה שנה, היה עד לפרעות הנרחבות שהיו בעירו, בהן נרצחו למעלה מ-400 יהודים.

תשע שנים מאוחר יותר, נחוג ברחבי העולם היהודי יום הולדתו ה-50 בשפע של אירועים, והוא עצמו עסק בברלין בהוצאה לאור של מהדורת היובל שהופיעה בארבעה כרכים: שירים, סיפורים ומסות, תרגום של "דון קישוט" של מיגל דה סרוואנטס (מספרדית!), ותרגום "וילהלם טל" של פרידריך שילר (מגרמנית).

אגב, מהדורת היובל היוקרתית שביאליק,

לספר הזה, שכתבה נגה רפל נחשפתי לגמרי במקרה כחלק מקמפיין מימון המונים בפייסבוק, עם טקסט קצר שנגה כתבה,

ובבת אחת עלתה לי בזיכרון תמונת ילדות – אני בקיץ שאחרי כיתה ג', ביישוב עפרה, בביקור עם כל ילדי השכבה שלי מוכב השחר, לקראת הצטרפותנו לבית הספר בעפרה. אני לא זוכרת כלום מהביקור הזה, ובכל זאת עלה לי פתאום המראה שלהן הולכות בשביל מולנו: אמא, וילדה קטנה-גדולה, שבבירור משהו בה לא רגיל. תמונה אחת נשלפת מעמקי הזיכרון, ומשהו נדלק, מגירה נפתחת, ואיתה הסקרנות לקרוא את הסיפור המלא שמאחורי הזיכרון הקטן. לפני שהספר הגיע הספקתי להבין שבעצם רעות*,

*רעות - אחיינית של נחמיה ומיכל רפל.

ק.הילה

לא מתקשר או מפריע, ותודה לשמחה ברלב...).

הדרשות הפייבוריטיות הן דרשות שנאמרו בהקשר מסוים. הן הזדמנויות שבהן הרגשתי שהצלחתי להגיד איזשהו מסר ספציפי שנגע לאירועי השעה בקיבוץ, במדינה או בעולם. כדי לא להפוך את הספר לעיתון או לפוסט בפייסבוק, בדרך כלל השמטתי ממנו את ההקשר שבו נאמרו הדברים. ועדיין, מטבע הדברים, יש דרשות שאני מחבב יותר ויש שפחות. כבר 11 שנים שאני דורש ביבנה, אך בספר מופיעות רק שתי דרשות לכל פרשה (למעט שתי פרשות שקיבלו שלוש דרשות, כי לא הצלחתי לבחור), כך שמראש בחרתי רק פייבוריטיות.

גם לנו סְלֵבִית!

בשבוע שעבר רעשה קבוצת "חכמות יבנה" כאשר מספר נשים ציינו שצפו בחדשות ערוץ 12 ולפתע ראו על המסך את חברתנו, **שרי שטיין**. שרי, ספרי לנו איך קרה שהפכת לכזאת סְלֵב? ומה פשר 15 שניות התהילה? **שרי**: לפני שבוע עבדתי בסטודיו של "הדס מנור", אצלה אני עובדת כבר כמה שנים. את רוב העבודה אני עושה כאן, אבל מדי פעם גם נוסעת לסטודיו בירושלים. במקרה, ביום שהייתי, הגיע גם צלם של ערוץ 12 לצלם עבור כתבה ששודרה במהדורה המרכזית, שהראתה עסקים שחוזרים לפעול, אחרי הסגר, עם דגש על תעשיית החתונות. שמחתי

הרב אילעאי הוציא השבוע את ספרו החדש "דרושים", אוסף דרשות שנישאו על בימת בית הכנסת שלנו כאן, בקבוצת יבנה, לאורך השנים, בתפילות שחרית של שבת. ביקשנו לשמוע ממנו כמה מילים:

מתי נולד הרעיון? האם אתה נוהג לכתוב מראש את הדרשות? (תמיד נדמה לנו שזה מגיע "מהראש"). מתי, לכל הרוחות, מצאת זמן גם להתיישב ולכתוב? האם יש דרשה אחת או שתיים שהן הפייבורטיות ולמה?

הרב אילעאי:

הרעיון נולד בדיוק לפני שנה. בתחילת הסגר הראשון, אביטל אמרה לי שיש ערפל בעולם ואנשים מחפשים אור. כתבתי בפייסבוק שאני פותח קבוצה של רעיונות קצרים - "אורות ערפל" קראנו לזה. תוך שלוש שעות התמלאו 10 קבוצות.

למחרת התחלתי לכתוב את הספר... כשהגענו ליבנה, יוסי בן טולילה, שהיה מרכז ועדת דת, אמר לי שהוא ממליץ לי לכתוב את הדרשות, לפחות בנקודות. קיבלתי את עצתו ואני כותב את עיקרי הדרשה ב-2-3 שורות.

אני כותב את הדרשות אחרי שבת, כי עד שאני עולה לבמה, אני לא לגמרי בטוח מה אומר, ותמיד בליל שבת נוספות עוד כמה נקודות לדרשה.

אני כותב בעיקר בלילה, אחרי שהילדים הולכים לישון ואחרי השיעורים השונים. (לילות שמירה בשער הם הזדמנויות נהדרות להתקדם בכתיבה. בין 2-5 בבוקר אף אחד

מאוד שהגיעו לצלם את הסטודיו של הדס, כדי לתת טעימה לצופים של כל ההתרגשות והאהבה שהדס משקיעה בכל אחת מהלקוחות שלה. חבל שהיה כל כך קצר. אין ספק שזה מאוד משמח שניתן לשוב ולערוך צחתונות במסגרת קצת פחות מצומצמת.

בהחלט מרגישים את ההקלה אצל הכלות (והחתנים). כן אציין שחתונות התקיימו לאורך כל השנה האחרונה, במסגרת מצומצמת מאוד, בבית של ההורים וכדו', אך כעת ניתן להרגיש שחוזרים לחוגג בענק (200 איש בחוץ זה הענק החדש).

וכמובן לא נשכח להזכיר גם את חברתנו, **רותם בית אריה**, אחותה של הדס, שעשתה בינינו את השידוך המוצלח.

חברים יקרים,

זכינו לראות את היופי והטוב בקיבוץ. מודים מקרב לב על שנים של טיפול מסור, תומך ואכפתי באמא. תודה מיוחדת לצוות בית סביון, שהשכיל להבין, לכבד ולהיות רגיש לצרכיה ולבקשותיה. תודה לכל מי שתמך ופינק במהלך השבעה. מי יתן ונראה את כל הטוב הזה רק בשמחות. עינת, כנרת, יפעת, עציון ורקפת.

נר זיכרון - ניסן

תמר נעמן	ב' בניסן	תשס"ב
שמואל נעמן	י' בניסן	תשל"ד
שרה אקרט	י"א בניסן	תשס"ג
דוד אליעזר אריאל	י"ב בניסן	תשנ"ח
טובה אדר	י"ד בניסן	תשנ"ח
יצחק שלמה כהן	י"ד בניסן	תשס"ב
אלזה וצלר	י"ז בניסן	תשנ"ט
אליהו בוכאסטר	י"ח בניסן	תשס"ו
מאיר בר שלום	י"ח בניסן	תש"ן
אלחנן איטלי	כ' בניסן	תשע"ב
נגה שטיינר	כ"ג בניסן	תשמ"ז
ישי גדסי	כ"ו בניסן	תשנ"ד
אילזה גינסברג	כ"ז בניסן	תשנ"ט
פרידל שרה גור אריה	כ"ח בניסן	תשע"ו

עבודת נוער / זאב ספראי

הזה אני מקדיש לשינוי המוצע בעבודת הנוער.

שמשון כותב: (ב"מבית" האחרון): "החשיבה ... דווקא לשמר ולחזק את ערכי עבודת הנוער בקיבוץ". זו אומנם 'שפה נכונה' (קיבוצית למהדרין), אבל להערכתו זו תפישת בעייתית ביותר. התוכנית המוצעת מערערת את ערך עבודת הנוער. אם אנו רוצים לחנך את הילדים לעבודה סתם, עבודה תמורת שכר, כמקובל בעולם, הרי היה עלינו דווקא לעודד עבודה בחוץ. אדרבא, יתמודדו הנערים עם עולם לא מוגן, עם מעביד מסחרי ולא משפחתי. אלא ש'עבודת הנוער' היא מסגרת שמטרתה לחנך להרגלי עבודה, ולהיות חלק מחברה שיתופית בה כל אחד תורם את חלקו. את העקרון הזה, התוכנית המוצעת דורסת. שכן המנוע הפנימי של העבודה שבה, הוא השכר הפרטי. התוכנית שומרת על מסגרת, על חשבון פגיעה קשה בערכים של כולנו, מעבר לתחום החינוכי.

אומרים לנו: 'אבל הילדים לא בחרו בקיבוץ'. נכון, נערים טרם בחרו, אבל בשלב זה אין להם זכות בחירה, הבחירה היא של ההורים. לכן ההחלטה נפלה לפתחה של האספה ולא למועצת התלמידים. ההורים הם המחליטים להיכן ואיך יכוונו בניהם. אכן, בעולם האמיתי קשה להיצמד לערכים במלואם. באופן טבעי חל כרסום הנובע מסיבות שונות, החל מקשיי המציאות וכלה בסתירה בין

קשה מאד לצאת נגד הממסד, ונגד הממסד החינוכי בפרט. מדובר באנשים שישבו, חשבו, והכינו תוכנית מפורטת. רק טובת הקיבוץ לנגד פניהם. בנוסף, אלו חברים טובים, שותפים מזה שנים, שאני מחבב ומכבד. ובכלל, את מערכת החינוך צריכים להוביל הורים ומורים (ומדריכים) ולא אנשים בגילי. אבל נדמה לי שבעניין עבודת הנוער הם נפלו לקונספציה בעייתית עד מאד. קיבוץ איננו אטריות ברוטב קקאו, גם לא קיומו של ה'מיני', ואפילו לא חדר אוכל, עם כל חשיבותו. יש להבחין בין רמות שונות המרכיבות את חיינו. יש סמלים, יש מסגרות, יש שפה, ויש ערכים. קיבוץ צריך את כולם, לכל מרכיב תפקיד משלו. ועם זאת, סמלים מותר להחליף ומותר אף לוותר עליהם. מסגרות ניתנות לשינוי ועדכון. אבל הערכים הם לב העניין. מותר כמובן גם לשנות ערכים, אבל זה צריך להיעשות בשקיפות ובהבנה של משמעות השינוי. חדר אוכל הוא מסגרת, מפקד יום העצמאות הוא סמל, הפרטת מזון - אף היא פגיעה במערכת בלבד, ושום עיקרון לא נשרט, כל עוד השיתוף והשוויון הבסיסי נותרו. הלב הערכי שלנו (בצד קיום המצוות וקיום כלכלי) הוא השותפות והשוויון. שוויון במה שהשותפות מחלקת, ושוויון בערך האדם. האם הגענו לשלמות בתחום זה? לא ולא! אבל מדידת ההישגים והכרת הכישלון הם נושא נרחב שלא אדון בו הפעם. את המאמר

עקרונות שווים. אבל בדרך כלל, מערכת החינוך מחנכת לעולם הערכי והאוטופי. ארחיק עדותי: בבתי ספר יהודיים בתפוצות, רוב ההורים אינם מתפללים, אינם שומרים כשרות, ורבים רבים אף אינם שומרים שבת. אבל בית הספר היהודי ימשיך לשמר שבת וכשרות, ותלמידיו יתפללו יום יום. במערכת החינוך מכירים את המציאות, אך היא איננה חודרת לשערי בית הספר. כפי שהיה מדריך וילי ברטוב הזקן, מסגרנו הוותיק, זכרוננו לברכה: "אתה תחתוך ישר, עקום זה כבר ייצא לבד". התוכנית המוצעת לעבודת הנוער מחנכת כבר מלכתחילה לעקיפת הערכים. יש בה מתן הוקרה וקדימות לחיים ללא העקרונות של שותפות ושוויון. כשחותכים עקום, ישר זה כבר לא ייצא.

מי שמקים מערכת חינוכית שמחנכת ומתגלמת ישירות כסף תמורת עבודה, מסביר לילדיו בפשטות שכך ראוי לחיות. אבל מעבר למה שהוא מסביר לילדיו, הוא מחנך ומעצב את עצמו.

במקום זאת, צריכה תוכנית חינוכית לבטא הוקרה לאלו החיים לפי העיקרון, הקשורים לעבודתם בקיבוץ ומוכנים לתת מעצמם מעל ומעבר. בדיון ב'מבית' דובר על כך ש-40% מהנערים עובדים לעתים בחוץ, 'שחור'. אם כך, הרוב שומרים על העיקרון. למה למוטט את אמונת הרוב? מהדיווחים הבנתי שעבודת הנערים בענפי הקיבוץ מתקיימת, ללא התלהבות, וכנראה תוך קשיים, אך היא מתקיימת. אם כן, למה לוותר על העיקרון כדי לשמור את המסגרת? למה? הרי זה עולם הפוך.

זאת ועוד, כאשר הנער מרוויח - משק הבית מרוויח. בנוהג שבעולם, בן הזקוק או רוצה במשהו, פונה להוריו. על הוריו לסרב או לתת. להחליט, האם גיינס לילד חשוב מסעודה משפחתית במסעדה? האפשרות שהבן מרוויח, מקילה על משק הבית. כך נוצרת פירצה בשיתוף ובשוויון. מה יהיה עם ילד שאיננו יכול להרוויח? וכמובן, כיצד ניתן להסביר מדוע שעה נוספת של הבן מכניסה כספים למשק הבית, ושעות נוספות של האב אינן נספרות? ואולי בכלל האב יחליף את הבן? מה שאי אפשר להסביר איננו בר הבנה. בשנתים האחרונות, תחת ההלם של הירידה מהרווחיות לה היינו רגילים, ערכנו שינויים במסגרות וכתשנו כמה סמלים. הקורונה הוסיפה את שלה והשתלבה במגמה זו. עוד לא התברר מה עושה פגיעה זו ל'יחד' שלנו. אבל כרגע לפנינו לא עוד צעד של שינוי מסגרת אלא פגיעה בלב הערכי. הלב הזה שעליו לא מדברים יום יום, אך הוא מזרים את הדם לעורקינו. אנו חברה שבה המעשה קודם לדיבור. לא מדברים על עקרונות, חיים אותם. אני מרגיש קצת פתטי כשאני כותב על עקרונות, אבל בכל זאת זה הבסיס לחיינו כאן.

אומרים: ילדינו עובדים בחוץ ב'שחור' ללא אישור ללא פיקוח. כיצד נמנע זאת? אני מטיל ספק רב אם התוכנית המוצעת של ועדת החינוך תפתור את הבעיה. אני מניח שלא. אבל אפילו אם כך הדבר, אני מעדיף שהילדים ימשיכו לעבוד ללא אישור. לא צריך להיבהל מכך שיש צעירים הסוטים מעט מהדרך. האחריות על כך מוטלת על ההורים. ברצונם - ייאבקו עם ילדיהם,

ברצונם - יזרמו ויעלימו עין. קטונתי מלהמליץ על הדרך ה'נכונה'. אינני שמח על מצב כזה אבל לא נורא כשהוא מתקיים, כשם שהעלמנו עין כשחברים לא מסרו את ירושתם לכלל. זה לא מצב טוב, אבל לעיתים זה חכם. סטיות מעין אלו, אינן סיבה לשינוי עקרונות. כשם שהעובדה שנערים אחדים לא מגיעים לתפילה לא גורמת לנו להחליט שהנערים פטורים מתפילה, ובמקביל לא נחליט שהתפילה תשונה או תיסגר. לגיטימי הוא לקיים דיון על עצם העקרון של שותפות, גם רעיון השוויון ראוי לדיון.

שומעים אנו קולות שמפקפקים בנכונות הרעיון, או מפקפקים באפשרות לקיימו. קראנו כאן את דבריו של גבי אדר (שלא הביע את דעתו), ואת אלישע, שסבור כנראה, שאין לרעיון היתכנות בעולם המעשה. אדרבה, תעלה הצעה להחלטה בנושא. אך אל תעלו את הנושא אגב חינוך נערינו. אני קורא איפוא לחברים, להצביע נגד הצעת הוועדה. יוחזר הנושא לוועדה, שתשקול כיצד לקיים את עבודת הנוער מבלי להציע תמריץ כספי ישיר.

אי יפיק את האניין fe

לצד כתבות תפילות הקורונה שהופיעו ב'מבית', אני מבקש להציף קושי אשר הולך ומתגבר, גם בעקבות הקורונה אבל גם כבר הרבה שנים לפני כן. במנחה-ערבית בבית הכנסת קשה לקיים מניין, אנשים לא באים. אני יודע שיותר נוח לחלק מהציבור להתפלל ליד הבית, ואם לא יתקיימו המניינים השכונתיים, אולי חלקנו לא נתפלל בכלל. בכל זאת, אני רוצה לפנות לכל אחד שאכפת לו מבית הכנסת, שיקח כמה רגעים ויעשה חשבון עם עצמו/ציבורו לחשיבות מקום בית הכנסת בקרבנו. כי משמעות הדברים היא שאם נמשיך באופן זה, בית הכנסת בקבוצת יבנה ייסגר למנחה - ערבית!!!

שבת שלום - ערן שטיינר

לקראת ליל וחג הפסח

מלאי דירות האירוח שלנו נמצא בפיחות זוחל אנחנו נעשה מאמץ להיענות כל הבקשות. ועם זאת המחסור כבר מורגש

התחלנו לנקות את הרכבים לפסח. כל רכב מנוקה פעם אחת בלבד. אנא שימרו על נקיונם! ענף הרכב

מענה לשלום אריכא / אלישע תשבי

ההייטק במפעל "מעוז", וחברינו שם עושים מאמצים גדולים מאד להצלחת העסק. אך מה לעשות? זה לא קל. היו לנו גם כישלונות בתחום ההייטק בתחומים נוספים, ובפורים מתבדחים על כך, ואנחנו ממשיכים לנסות, אף על פי כן. כך שבינתיים בואו לא נהרוג את התרנגולות ולא נשחט את הפרות שלנו. בואו נמשיך להשקיע בפעילויות שנותנות לנו יכולת קיום. אוי, כמה מתחרים רוצים שנצא מענף הלול וכמה קנאה יש בנו. הבעייה הקשה ביותר, שעליה לא עמדת, היא הכשרת עובדים ומנהלים צעירים שלנו שימשיכו את המפעלים, ובלעדיהם לא נוכל להחזיק את המשק, ועל זה לא כתבת - אולי כי בצילום לא רואים את האנשים אלא רק את המבנים. ולנושא האחרון במאמרך, ללכת ולרכוש נכסי דלא נידי - זו גם תעשייה פסיבית, וצריך לדעת לעבוד בתעשייה הזאת, וכמו בכל דבר, השטח הזה מלא מוקשים. ואנשים חלקם מצליחים וחלקם מאבדים את רכושם. להציע ככה סתם להיכנס לתחום הזה זו ממש אחיזת עיניים. שלום, אני מבין את המועקה שלך. שוחחנו על כך גם פנים אל פנים, אך המועקה שלי לפחות באה מהכיוון המוטעה שלנו, כשלא קוראים את המפה נכון. באותו עיתון, בדו"ח של שמשון, מנהל הקהילה, הוא מציב חזון של קליטת בניס וזיהוי של חסמי הקליטה ופתיחתם, והזיהוי הוא כל כך פשוט. הבנים כבר מתאמנים בעצמאות כלכלית, הילדים בעבודות בכסף, והם דור ההמשך שלנו. אז הכיוון הכללי הוא לתגמול בשכר ובתמריצים תעסוקתיים.

שלום, קראתי את המאמר שלך והצטערתי לקרוא את תחושותיך ואת מסקנותיך. ראשית, בואו לא נשחט פרות קדושות שהן הנותנות לנו לחם לאכול ובגד ללבוש. הענפים החקלאים שלנו מושקעים בהרבה זיעה וכסף, ומניבים לנו פרנסה. להגיד שלא השתנה הרבה, הרפת אותה רפת, והמדגרה אותה מדגרה, זה לזרות חול בעיניים. המדגרה באמת אותה מדגרה? מלבד המיקום שלה, אין כמובן שום דמיון. היום זה מפעל שמייצר 40 מליון אפרוחים בשנה. גם הרפת שלנו מושקעת ומייצרת חלב בשיא הטכנולוגיה. אך מעבר לכך, הצילום לא מראה את חוות הלולים שסובבות אותנו, לא מצלם את חוות מגל שרכשנו במיטב כספנו, וגם שם, מעבר לשטחי הגד"ש יש מתקנים חקלאים שמייצרים עבורנו פרנסה. הצילום לא מראה את מפעל המים המושקעים שבנינו בשנות ה-80, מפעל שתרים לנו יכולת להמשיך לגדל גידולים חקלאים במחירי מים כלכליים, ולא אוסיף. הצילום כן מציג את בארות המים שקדחו אבותינו, אך בארות אלו מזמן מושבתות עקב המלחת האקוויפר. השקענו בשנים האחרונות הרבה כסף בבניית מפעל חדש לשימורי ירקות. ככה להסתכל בצילום ולהגיד שלא השתנה כלום? לא קל היום בשום דבר. התחרות וההתמודדות מול הייבוא והייצור הפיראטי למחצה מאד מקשה, אך לשפוך את התינוק עם המים - לא ולא. נכון, אנחנו עוסקים בתעשייה חקלאית ובחקלאות, ולא בהייטק שמגרה ונראה הוקוס פוקוס, ויש כסף והרבה. אני מזכיר לכולנו, אנחנו פועלים מזה 12 שנים בתחום

משולחנו של המזכיר / נח חיות

אספת חברים

במוצאי שבת הקרוב, ערב ראש חודש ניסן, נקיים את האספה האחרונה לפני פסח. על הפרק הצעות ועדת מינויים להרכב הנהלת המשק וועדת חינוך. כצפוי, פרסום המועמדים להנהלת המשק עורר תגובות רבות, ואילו הרכב ועדת חינוך עבר בקול דממה דקה. מה זה אומר עלינו?

אכן, במבנה מוסדות הקבוצה נעשו מספר שינויים מינוריים באופן הבחירה של הנהלת המשק, שהתקבלו ברוב עצום. בואו ניתן לפחות לניסיון הבחירה הראשון לעבור בנחת ואחר כך נבחן האם שיפרנו או חלילה קלקלנו. הסעיף השני בסדר היום עוסק בעבודת נוער - נושא שנדון באספה האחרונה. בעקבות הדיון שהתקיים באספת החברים ולאחר חשיבה נוספת המזכירות המתאמת והנהלת הקהילה הגיעו להחלטה שיש להוריד את ההצעה מסדר היום, והם יסבירו כמובן את החלטתם בהרחבה באספה.

הסעיף השלישי עוסק בהקדמת תקציב עבור המדגרה ובסעיף הרביעי תימסר הודעת המזכירות המתאמת על ההכנות לאבן דרך שנייה בפרויקט הבנייה, ועל המשך עבודתו של נחמיה רפל כראש מנהלת הבנייה. כזכור, נחמיה הוביל את מינהלת הבניה לאורך ההכנות וקבלת ההחלטות הנצרכות לתחילת פרויקט הבנייה. עם התקדמותה של אבן הדרך הראשונה פנתה המזכירות המתאמת לנחמיה לחזור וליטול עליו את המשך ההובלה של אבן הדרך השנייה. נציג באספה מחשבות ראשונות לקידום הפרויקט ואת דרכי הפעולה.

תוכנית עבודה

בשבוע שעבר כתב שמשון, מנהל הקהילה, על היערכות הנהלת הקהילה ועל התוויית תוכנית העבודה שלה. במקביל, אנו מכינים את תוכנית העבודה של המזכירות המתאמת (ובתוכה תוכנית העבודה של מש"א) מצד אחד, ומצד שני עבודתם של בעלי התפקידים בקהילה; מנהל החינוך, ומנהלת ענפי השירותים. כל זה יוצג לציבור בעז"ה אחרי פסח. הנחלה של תרבות ניהולית ובה תוכניות עבודה מפורטות שמפורסמות לציבור היא משימה בפני עצמה, ובטרם נדרוש אותה מכלל הענפים והוועדות אנו רוצים להיות בכלל "נאה דורש ונאה מקיים".

פנסיות

נמשכת העבודה על הסדרת הפנסיות של חברי הקיבוץ וניהולן המיטבי. שני צוותים עובדים על כך במקביל: האחד עוסק בניהול שוטף שהתבטא בבחירת קרן פנסיה וחברת ניהול, וימשיך בניוד נכון של כספי הפנסיה של עובדי החוץ ושל הכספים שהפרשנו לחברים ומהווים חלק מקרן המילואים. הצוות השני עוסק בתקנון הפנסיה שנכתב בשנת 2003 ודורש עדכון מצד אחד והפעלה נכונה ומתאימה מצד שני. הצעותיו של צוות זה יובאו בהמשך לדיון ולאישור בגופים המתאימים ובאספה. קבוצת יבנה השכילה להיות מהקיבוצים הראשונים שדאגו לביטחון הסוציאלי של חבריהם ושכח לאל גם היו לנו אמצעים לעשות זאת, ובכל זאת הותרנו שורה של נושאים בתחום זה לא מטופלים מספיק, ואנו משלימים עתה את הפערים.

ברכות לנעה באוסי עם שיחרורה מצבא קבע וחזרתה לקיבוץ לשנת בית.

נעה שירתה כקמב"צית ביחידה לאבטחת בכירים.

בימים אלה היא עובדת בפרוייקט הניקיון של חדר האוכל לקראת פסח,

ותשובץ בהמשך לעבוד ב'שעוני עדי'.

ברכות גם לאיתן זלקינד שמשתחרר בשבוע הבא מצבא קבע בקצין בנח"ל.

איתן יצעד ב'שביל ישראל', ויחזור ביוני לשנת בית ביבנה.

ברוכים השבים הביתה והמון הצלחה

אוהבינו, ואדנת ה3צ'יריט

בתום תקופת חפיפה, ברצוננו להודיע שוועדת הצעירים החדשה נכנסת בימים אלה לעבודה.

תזכורת: חברי הוועדה החדשה הם: צורי אריאל ונעמה סולטניק (מרכזים), שמשון גוטליב

(מזכ"פ), חיה גדיש, אושר חן, הדר מאלי, ליאת צנחני ונחום ריין.

נשמח להיות כתובת לכל הצעירים, בכל השלבים והמסלולים, ומקווים לבצע את תפקידנו נאמנה.

בהזדמנות זו - אנחנו מודים מאוד לחברי הוועדה היוצאת על עבודתם המצוינת, ובראשם לשפרה

אניקסטר ואסף בית אריה, שריכזו את הוועדה היוצאת. צורי ונעמה

מכירת 'נעלי איציק' ביום שני, ב' בניסן, 15.3 במשטח,
בין השעות 15:00-19:00. הנעלת ילדים תוצג בפרגולה.

מכירת בגדי נשים "התחדשות" תתקיים ביום רביעי, י"א בניסן, 24.3
במחסן הבגדים, בין השעות 16:00-19:00.

בואו בשמחה, עפרה.

אחות כוננת בשבת פר "ויקהל-פקודי" – אילה עמיר

שעות עבודתה של ד"ר מיטל יפורסמו מדי יום ראשון בקבוצת הוואטסאפ "ידיעות יבנה".

ישיבת הצוות חזרה להתקיים בימי שלישי בין השעות 08:30-09:00.

ימי שישי במרפאה: ב-12.3 – ליזט, ב-19.3 המרפאה סגורה.

* תזכורת! - כל הגעה למרפאה, כולל לבדיקות דם, יש לתאם מראש טלפונית מול המרפאה.

* על אחת כמה וכמה מי שמרגיש לא טוב, אסור לו להגיע למרפאה אלא ליצור קשר טלפוני. על אף ההתקדמות

בהתחסנות חברי הקיבוץ, אנחנו מבקשים לחזור ולהדגיש שיש עדיין להקפיד ביותר על הכללים.

טלפון חירום: אחת בכוננות - 4000, איחוד הצלה – 1221.

רק בריאות – צוות המרפאה

שיר התעסוקה / מאיר אריאל

אבוא לנגרים, המקלפים עצי שטים
קירות-משכן, לוחות-מזבח והרהיטים
מריח-דבק ונסרת, ספירט וטרפנטין
חולמים לתפס מקום טוב באמצע פלורנטין.
הראני את הנגרים, המקלפים עצי שטים...

אקרב לאצבעות של הטווח והשוזרות
אורגות ומרקמות מעשה-חושב את היריעות
בארנמן ותכלת ושני ושש-משזר
עם כל מיני צורות שלא מהעולם הזה
פו, מעשה-חושב - בעולם הזה...

לראות את בצלאל ואת אהליאב שוקלים
איך להוציא את המנורה - מקשה, והכלים
מבלוק זהב התכשיטים... שוקלים כל אונקיה
ואחר כך עושים מלאכה שלמה ונקיה
מבלוק זהב התכשיטים - שלמה ונקיה...

קחני אל מחנה בני ישראל, אצל החר
לראות את התעסוקה הזו, שבמדבר -
במעברת העולים, שוכני האהלים
קצת אשוטט, אשאף, אנשם לי ריח פועלים
במעברת העולים - ריח פועלים....

רוצה להיות בלב הנדבה של בני עמי
לראות וגם לשמע, כי מרבים הם להביא
בבקר בבקר, ברצון הכי חפשי -
איש, אשה, נדבת לבם בפרץ הנפשי,
בבקר בבקר - החפץ הרגשי.

אבוא לנפחים, המתיכים את ערמות
התכשיטים וכלי הבית המהבהבות
ואחר כך יוצקים את הנוזל המשלהב
לבלוקים של נחשת וכסף וזהב.
אבוא לנפחים, היוצקים את המשלהב...

על השירים: יצחק ברוכי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת: bimkomon@gmail.com
המערכת: דינה ספראי, טליה גולדברג, רעיה זלקינד, ניר יעקבי ושרית פישביין.